# În adâncul prăpastiilor se deschid alte prăpastii

**On Mai 22, 2021**

***Tot ceea ce simți despre viață și oameni este ideea pe care ți-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu.***

Marius era îndrăgostit de Cosette, dar nu înțelegea cine este acest Jean Valjean care o însoțea peste tot ca un tată protectiv. Nu știa nimic despre trecutul lui Jean Valjean, care era un om înalt și impunător, în comparație cu minunata și sensibilă fetiță căreia îi era drag să o revadă deseori în parc. Cum să se apropie de ea, dacă exista acest munte de om între ei doi? Ce caută un asemenea monstru, cu o fața crispată și încruntată, chip purtând cicatrici lăsate de furtuna vieții, lângă un înger atât de drăguț și nevinovat?

În sfârșit, o ultimă întrebare, dar asta fără răspuns. Marius o simțea ca pe un clește. Cum se făcea că viața lui Jean Valjean se învecinase atât de mult cu a Cosetei? Ce înseamnă acest joc neînțeles al soartei, care pusese laolaltă acest copil cu un asemenea om? Există, așadar, și lanțuri pentru doi făurite în cer? Oare lui Dumnezeu îi place să împerecheze îngerul cu demonul? Crima și nevinovăția pot, așadar, să fie tovarășe de locuință în ocna tainică a mizeriei? În această perindere de osândiți (aceasta fiind soarta omenească), doua frunți pot trece una pe lângă alta, una neștiutoare, alta înfricoșată, una scăldată în lumina dumnezeiască a zorilor, alta vestejită pentru totdeauna de licărirea unui fulger veșnic?

Cine a putut hotărî o astfel de împerechere neînțeleasă? În ce fel, datorită cărei minuni s-a putut înfiripa convietuirea acestui înger cu bătrânul ocnaș? Cine a putut lega mielul de lup și, lucru mai de neînțeles, pe lup de miel? Pentru că lupul îl iubea pe miel, pentru că ființa sălbatică o adora pe ființa slabă, pentru că, timp de nouă ani, îngerul se sprijinise de monstru. Copilăria și adolescența Cosetei, nașterea ei, creșterea ei feciorelnică către viață și soare fuseseră ocrotite de un devotament hâd. Aici întrebările se desfăceau în mii de alte întrebări neînțelese. În adâncul prăpastiilor se deschideau alte prăpăstii, și Marius nu se mai putea apleca asupra lui Jean Valjean fără să amețească. Cine era acest om? O prăpastie?

**Leadership: Ești în stare să te încadrezi în niște contexte dominate de aspecte secundare ale vieții, fără să accepți o limitare de tip "fapt circumstanțial" din partea unei realități ce se arată în diferite înfățișări?**

Tot ceea ce trăim în diferite momente ale vieții, mai ales în acele contexte care care suntem dispuși să acceptăm o limitare a propriilor capacități de integrare socială, intră în componența noastră. Iar prin orice tip de imagine pe care ne-o creem despre noi înșine, fie bună sau rea, ne împărtășim intenția cu care ne-am format acea imagine.

Imaginile nu rămân mult timp în sfera noastră de luare a deciziilor, ci se transferă în exterior, spre surprinderea unei lumi întregi. Aici, Dumnezeu are ultimul cuvânt de spus, iar ceea ce vedem la noi înșine, este ceea ce trebuie să simțim (cât mai acut) ca să luptăm pentru schimbare. De fapt, niciodată Dumnezeu nu lasă lucrurile să se desfășoare în tihnă.

Nici una dintre imaginile pe care le vedem la noi înșine nu este neutră, nicio simțire nu este doar circumstanțială, ci dinainte așezată de Dumnezeu în ființa noastră, nu ca să ne răzvrătim asupra LUI, ci tocmai ca să căpătăm acea fărâmă de înțelepciune pe care nu ne-o pot da cărțile. Dar oare putem să căpătăm acea încredere în sine pe care ne-o dorim, atunci când avem o imagine proastă despre noi înșine? Poate că este foarte adevărat ce spunea cineva pe web: *"A nu ne lasă prinși în drama dezamăgirii înseamnă să fim deschiși să vedem și dincolo de aparențe, să căpătăm acea flexibilitate în raport cu viața."*

Şi chiar dacă în spatele fiecărei imagini există o intenție, o formă fundamentală a vinovăției care cuprinde toată capacitatea spirituală a individului, cum se vorbește în plan religios, există totuși un duh care va încerca să te însuflețească. Nu mă refer în mod special la un duh ca la o fantomă care se ocupă cu înșelarea omului, manifestându-se în diverse zgomote, mirosuri, mișcări de obiecte și așa mai departe. Ci mă refer la o concentrare de energie care îți directionează sufletul și mintea în direcția unui mod de viață mai sustenabil, iar totul pornește de la alegerea unor alternative: să crezi în ceea ce este etern în interiorul tău, să crezi în ceea ce încă nu poți vedea, sau să crezi în ceea ce nu există.

**Leadership: Poți să privești încrezător viitorul din prisma acelei imagini de sine pe care viața ți-o conturează prin trăirea experiențelor afectiv-emoționale și acționale, ghidându-te după înțelesul unei viziuni care are în centru voia lui Dumnezeu?**

Dumnezeu este o imagine sau o asemănare cu ceva perceput, dar nu fizic existent în mediul activ. Iar Jean Valjean părea fix opusul, un necunoscut bine asumat în plan fizic, dar la fel de impunător ca Diavolul. Iar Marius, este ușor de înțeles de ce era atât de neîncrezător, fiindcă mai mult părea să se adâncească într-un necunoscut pe care nimeni nu avea curajul să-l abordeze, un necunoscut care îi aducea o groază de stări și semne de întrebare. Or acest necunoscut nu era alimentat de vreun motor al dorinței de aventură, ci de o baterie de înaltă tensiune care se încarcă din izvorul sfânt al vieții, numită: ambiguitate.

Există un spirit în care a fost creată imaginea binelui, înfățișând omul în acea ipostază de înger, și toate imaginile cu care ne confruntăm sunt încărcate de acest spirit. Dar cine hotărăște imaginea în care se integrează un spirit? Tu, în final, receptezi în ființa ta spiritul în care a fost creată o imagine, chiar dacă spiritul nu-ți dă ordine, dar nu-ți dă nici puterea de a nu-ți pierde speranța că într-o bună zi ai să ajungi unde dorești, pentru ca apoi să înțelegi totul.

Chiar în spatele imaginii pe care și-o creează omul, pe care o vedem în tot mereu chiar oglindirea noastră, există o intenție, pentru că în spatele imaginii există o persoană care vorbește prin sentimente inspirate.

Cu toate astea, contează foarte mult ce anume privim din prisma imaginii de sine pe care viața ne-o conturează prin trăirea experiențelor afectiv-emoționale și acționale, pentru că atunci când privim ceva se imprimă în noi realitatea acelei imagini. Am putea spune că se îmbibă în noi intenția care stă în spatele imaginii. Cred că imaginea însăși are această funcție de limbaj, fiindcă îți transmite o anumită învățătură despre oameni, sau o concluzie esențială referitoare la credință: *"tot ceea ce simți despre viață și oameni este ideea pe care ți-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu."*

**Înainte de a utiliza realitatea augmentată în leadership te vei simți deseori pus în fața acelei imagini a vulnerabilității care devine imaginea lui Dumnezeu prin aceea că omul poate avea mai multe fețe, bune sau rele, în funcție de înțelesul pe care îl dai vieții, dar și propriei imagini de sine.**

În adâncul prăpastiilor se deschid alte prăpastii, asta dacă înțelegi că în orice capitol al vieții se interpune mesajul neclar al lui Dumnezeu, și că în ciuda tuturor aparențelor vieții trebuie să-ți păstrezi pacea sufletească. Nu uita că tot ceea ce simți despre viață și oameni este ideea pe care ți-o formezi despre voia ascunsă a lui Dumnezeu.

* Notă: Victor Hugo, *Mizerabilii* , Editura de stat pentru literatură și artă, 1964.

**Source:** https://neculaifantanaru.com/in-adancul-prapastiilor-se-deschid-alte-prapastii.html